

"לדורות" סיפוריהם של ניצולי השואה החיים בישראל

שאלון לרישום קורות ניצולי השואה

איסוף סיפוריהם של ניצולי השואה הוא אחד המרכיבים החשובים ביותר בשימור הזיכרון ובהנחלתו לדורות הבאים. לכן, המידע על קורותיהם של הניצולים חיוני מאוד לחוקרים ולבני הדורות הבאים. בעזרת מידע זה אפשר יהיה להכיר את הסיפורים הפרטיים המרכיבים את התמונה הרחבה של תקופת השואה. לסיפור האישי שלכם יש חשיבות לאומית, מחקרית וחינוכית. אוסף הסיפורים מפורסם באתר אינטרנט מיוחד שכתובתו www.ledorot.gov.il

שם משפחה ושם פרטי כיום

שם פרטי: בוריס	שם משפחה: בלינצ'בסקי
-------------------	-------------------------

פרטים אישיים לפני השואה ובתקופתה

במידה והשאלה אינה נוגעת אלייך, אין צורך לענות עליה

בלועזית		שם משפחה איתו נולדת: בלינצ'בסקי	
blinchevsky			
שנת לידה: 1937	מין: זכר	בלועזית	שם פרטי איתו נולדת:
		boris	בוריס
ארץ לידה: רוסיה		בלועזית	עיר לידה:
leningrad		ללינגראד	
שם פרטי ושם נעורים של האם: רבקה רובינה		שם פרטי ושם משפחה של האב: יעקב איסקוביץ'	
ארץ המגורים: רוסיה		בלועזית	מקום מגורים קבוע לפני המלחמה: ללינגראד
leningrad			
חבר בארגון או בתנועה: (בית"ר, השומר הצעיר, בני עקיבא)		מקצוע לפני המלחמה: (תלמיד, סנדלר, מורה)	השכלה/תואר אקדמי לפני המלחמה: (יסודי, תיכון, אוניברסיטה, ישיבה)
מקומות מגורים בתקופת המלחמה: (שם העיר או האזור ושם הארץ) קייב, רוסיה			
בלועזית		במידה והיית בגטו, ציין את שמו	
בלועזית		במידה והיית במחנה עבודה או מחנה ריכוז, ציין את שמו	
תאריך השחרור: סוף 1941	המקום בו נודע לך כי הנך אדם חופשי: ג'אמבול, קזחסטן		
ציין מקום אליו חזרת לאחר השחרור קייב		במידה והיית במחנה עקורים ציין את שמו (מחנות פליטים שהוקמו לאחר המלחמה בעיקר באוסטריה, גרמניה ואיטליה)	
שנת עליה: 1990		במידה והיית במחנות מעצר בקפריסין, ציין ממתי עד מתי	
במידה ועלית באנייה, ציין את שמה			

קורותיך לפני המלחמה

בללינגרד אימי עבדה כמהנדסת בנייה שש כבישים וגשרים ואבא היה מהנדס האחראי על ביצוע הפרויקטים. אבי ואימי למדו יחד באוניברסיטה וסיימו ושם גם הכירו והתחתנו. באותה תקופה המדינה היא זו שהחליטה איפה אנשים יעבדו. בתקופת הלימודים אני ואחי איסק (גדול ממני בשנתיים) ואחר כך עברנו לקייב, כשהייתי בן שנה אני ואחי הלכנו לגן בשל עבודתו אבי נעדר הרבה מהבית. ולפני מלחמת העולם השנייה רוסיה ניהלה מלחמה עם פינלנד, ואבי נשלח בצו שמונה לצבא ואימי נשארה לשמוק עלי ועל איסק. לאחר המלחמה עם פינלנד אבי חזר הביתה והמשיך בעבודתו כרגיל, סבא וסבתא מצד אימי באו לבקר מידי פעם. המדינה נותנת בית ליתומים ואבי התייתם להורים כבר בילדותו ולכן היה שם, בשלב מאוחר יותר בחייו אבי הלך לאוניברסיטה וקיבל דירה מהמדינה כי היה נשוי עם ילדים.

קורותיך בזמן המלחמה

בימים הראשונים למלחמה אבי קיבל צו שמונה והתגייס ואני, איסק ואמא נשארו בבית. כשידענו שהגרמנים מתקדים לקייב ברחנו לעיר ג'בול שבקזחסטן והבריחה נמשכה במשך חמישה חודשים. אני זוכר שבדרך לקזחסטן ראיתי אנשים רבים נושאים את צידיהם בתחנות הרכבת. כשעצרה הרכבת כל כמה שעות כי הייתה תנועה גם לכיוון ההפוך עברו רכבות של חיילים וטנקים. בתחנות העצירה היו עמדות של מים חמים והתור אליהם היה לוקח לעיתים מספר שעות. בנוסף היה ניתן להחליף מגדים תמורת אוכל עם אנשים מקומיים שפתחו דוכנים שם ולכן ניסינו לנצל כל הזדמנות להשיג אוכל. אמא תמיד דאגה שלא נלך לאיבוד והקפידה שתמיד נישאר לידה. באחת התחנות עצרנו בחרקוב (אוקרינה) וגרנו שם תקופה קצרה כדי לחשוב מה יהיו צעדינו הבאים. באחד הימים אחי ואני ראינו צעדה של הצבא ופתאום החלה הפצצה של הגרמנים, אחד חיילים תפס אותי ואחי והשכיב אותנו על הקרקע כדי שלא ניפגע, לא הבנתי מה היו האירועים האלו ורק לאחר זמן שעבר הבנתי את קישרם. אימי לא הייתה לידנו אך הייתה בקרבת מקום והחלה לדאוג לשלומנו, כשמצאה אותנו החלה לבכות והודתה מאוד לחייל שהגן עלינו, האירועים הללו הביאו להבנה אצל אימי שחייבים לברוח מחרקוב ובדרך עברנו גם באוקרינה, את הדרך מחרקוב עשינו במשאית יחד עם כמה משפחות ובכל אותה העת צנחנים גרמניים היו באזור וכל הזמן פחדנו שיראו אותנו. מידי פעם היינו צריכים לצאת מהרכבות ולהשתטח על האדמה כדי לחמוק מההפצצות. כשהגענו לג'בול אימי החלה לעבוד שם ואני ואיסק הלכנו לרחוב לחפש אוכל. מכיוון שאבי היה קצין צבא קיבלנו כרטיס שבאמצעותו ניתן לקנות אוכל. כשמענו שהגרמנים נסוגים מקייב חזרנו אליה ואבי המשיך לשרת בצבא, בקייב מצאנו דירה עלובה ללא שירותים ואת צרכנו עשינו בחוץ. בסוף 1945 אבי שב מהמלחמה וקיבלנו חדר גדול עם שירותים אך ללא רהיטים ועם מטבח משותף לנו ולעוד ארבעה משפחות כשכל משפחה הייתה מחדר. לאחר המלחמה אבא החל לעבוד וכך יכולנו להשיג אוכל יותר בקלות.

קורותיך מתום המלחמה ועד עלייתך לארץ

סיימתי בית ספר ואחר כך נסעתי לדינרופטרובסק (אוקרינה) ללמוד לתואר שני בלי ראשון כי לא הייתי צריך מכללה שבה לומדים לתואר ראשון, ומאז אנחנו יחד. למדתי תואר שני כמהנדס בניין וגם עשיתי תואר שני במוזיקה אהבתי מאוד לנגן על פסנתר וזה מה שרציתי לעשות כל הזמן.

חייך בארץ

עליתי עם אשתי לישראל ב1990 וגם עם ביתי אווה (בת שלושים), אווה נולדה באוניברסיטה בדינרהרופטורבסק. גרנו שנה ברחובות ועבדתי כפועל בניין ואשתי עבדה בבית אחר כך עברנו לאריאל כי הדירות היו שם זולות, קיבלנו משכנתה ל95% מערך הדירה כדי שנוכל לקנות אותה. באריאל היה קשה למצוא עבודה והייתי ממוכן לעבוד בכל דבר, אפילו ניקיון אך לא היה ניתן למצוא כלום. באחד הימים הייתה הופעה ואני התנדבתי לכתוב שיר ולשיר אותו ולמחרת משרד הרווחה ביקש ממני שאקים מקהלה לפנסיונרים רוסים ונתנו לי על כך 300 שקלים בחודש, יצרתי מקהלה של ששים איש ואשתי עבדה בחולון כמהנדסת ועשתה סרטטים למכון עדכני, עם הזמן המקהלה שלי התפרסמה וקיבלתי יותר כסף.

מסר לדורות הבאים: כולם צריכים לאהוב את המדינה שלנו ולדעת שאין לנו מקום אחר. זו הרגשה חזקה וגאוה גדולה שיש לי למדינה שמהווה עבורי בית למרות כל מה שעברתי בחיי, עד סוף חיי.